

forud, men hvor det drejer sig om Skyldnere, der ikke en Gang har Ejendele til et Beløb af 100 eller 300 Kr., mener vi, at det maa være baade Statens og den private Kreditors Pligt at lade dem beholde dette Eksistensminimum. Naar man fra anden Side har gjort Indvendinger imod vort Ændringsforslag, har det heller ikke været ud fra Retfærdighedshensyn, der netop taler for vort Ændringsforslag, men ud fra rent praktiske Betragtninger, som vi dog ikke kan tillægge synderlig Vægt. Man har for det første sagt, at naar Stat eller Kommune gør Udpantning hos saadanne Smaafolk, drejer det sig kun om ringe Beløb; det er kun smaa Beløb, der skal erlægges i Skat. Men den private Kreditor, der kun har et ringe Beløb til gode, maa dog respektere den Grænse, som her er sat, og hertil kommer, at der ikke blot er Tale om Statens og Kommunens Krav paa Skatter, men ogsaa paa Afgifter, og de kan godt andrage temmelig betydelige Beløb.

Saa anføres Hensynet til Statens og Kommunens Kasser, der ikke menes at kunne taale, at Stat og Kommune skal respektere samme Grænse som de private. Jeg kan ikke indse, at dette Hensyn er noget Argument; de Beløb, der her kan være Tale om, fylder neppe saa meget i Skæppen, at Stat og Kommune ikke skulde kunne respektere samme Grænse som de private Kreditorer.

Endelig har man anført — og det er maaske Hovedhensynet — at hvis Stat og Kommune skal respektere denne Ret for Skyldneren, vilde man kunne risikere, at Skyldneren mistede sin kommunale Valgret derved. Dertil vil jeg for det første sige, at ofte er der i den givne Situation slet ikke nogen Fare for Valgretten; det er maaske Skyldneren meget ubekvemt at skulle betale netop i det Øjeblik, da der afholdes Eksekutionsforretning hos ham, saa at han derfor har Lyst til at benytte sig af den Udtagelsesret, som Loven hjemler ham. Men maaske er han saa i Stand til efter kortere eller længere Tids Forløb at betale sin Skat, og Valgene til Kommunalraadene finder dog ikke Sted saa hyppigt, at hans Valgret som Regel vil være i Fare. I hvert Fald synes jeg, at Vælgeren selv bedst er i Stand til at dømme om, hvad Hensynet til hans kommunale Valgret kræver, og det forekommer mig, at i dette Spørgsmaal skulde ikke Stat og Kommune være Barnepige for Vælgeren; naar man indrømmer ham kommunal Valgret, maa man ogsaa have den

Tillid til ham, at man indrømmer ham Ret til selv at skønne over, hvorvidt han i det givne Tilfælde maa undlade at betale Skat, eller om han vil benytte sig af denne Ret til at udtage Genstande til et Beløb af 100 eller 300 Kr. eller ikke. Ændringsforslaget gaar jo ikke ud paa, at der ikke maa gøres Eksekution, naar Skyldneren ikke har mere end 100 eller 300 Kr., men det tilsigter at give ham Ret til at kræve, at Genstande til et saadant Beløb undtages fra Eksekution; hvis Vælgeren foretrækker den kommunale Valgret, kan han ganske simpelt lade være med at fremsætte Begæring om, at der levnes ham disse Livsfornødenheder, som oftest hans Værktøj eller lignende, og kan lade foretage Eksekution, men finder Vælgeren, at Hensynet til hans eget Bedste kræver, at han gør denne Ret gældende, bør han lige saa vel kunne gøre den gældende overfor Stat og Kommune som overfor private Kreditorer.

Ordføreren (Jessen): Jeg kan ikke støtte dette Ændringsforslag, og det har heller ikke fundet Tilslutning fra nogen Side indenfor Udvalget. Det vil efter min Mening for det første være i Strid med Skattelovene og de Principper, som ligger til Grund for vor Skattepaaligning; overfor svigtende Evne til at betale Skat har man i Skattelovene den Bestemmelse, at den paagældende kan andrage om at faa Skatten eftergivet. For Øjeblikket har vi en midlertidig Lov, ifølge hvilken Skatten kan eftergives endog uden Ansøgning. Det maa være tilstrækkelig Beskyttelse for Skatteyderen, at han, naar han ikke er i Stand til at betale, kan andrage om at blive fri for Skat, og det finder ogsaa Sted i mangfoldige Tilfælde. Det vil, som ogsaa den ærede Taler antydede, i mange Tilfælde blive saaledes, hvis dette Ændringsforslag vedtages, at Folk mister deres Valgret. Naar man staar overfor en Udpantning for Skat, er det jo fristende at gøre denne Udtagelsesret gældende og derved mulig slippe, og saa vil Resultatet blive, at man mister Valgretten, men en saadan Tilstand vil jeg ikke være med til at etablere. Det minder mig en lille Smule om, hvad skal jeg sige — den Humanisme, der undertiden er kommet til Orde, naar vi har behandlet Skattelove, at Smaafolk ikke skulde sættes i Skat, fordi det var Synd at paalægge dem nogen Skat. Men man taler ikke om, at naar de ikke bliver sat i Skat, faar de heller ikke Valgret. Den Fremgangsmaade kan